Napsal uživatel Belmondo
Čtvrtek, 08 Leden 2015 19:46

Kromě tradičního každoročního ohně s vyhlášením výsledků schází se psavecká parta na Trapsaveckých slezinách. V posledních letech se ustálil jejich termín (začátek října) i místo konání (bývalá fara v Těnovicích na Plzeňsku). Každá slezina je tematicky nějakým způsobem zaměřená a tomu odpovídají i příspěvky, které autorky a autoři přivážejí s sebou a u podvečerního posezení je přednášejí. Dnes se vrátíme ke slezině z roku 2013, věnované žánru detektivnímu. I trampský detektivní příběh může zaujmout. Tentokrát jsem vybral důkaz toho, že i poezie může naplnit v tomto případě hlavní téma a povídka zase dokazuje, jak těsně může být spojen trampský či trapsavecký svět se světem okolním.

Příjemné čtení ***Boží mlýny melou někdy děsně rychle...*** Trampové zpívali
u ohýnku při kytaře
o tom jak bratři zamordovali
děvečku na těnovické faře
Anička dívčina tuze sličná
ráno co ráno růženec se modlila
farářova kuchařka i bytná
Boží muka u cest pomněnkami krášlila
Anna krásná jak Madona
sirotek z chaloupky pod lesem
ctitelka Božího zákona
s úsměvem pomáhala všem
Tu dívku čistou jak lilie
všichni v okolí znali
tu dívku ctnostnou jak Panna Marie
všichni lidé milovali
Bratry ze statku Josku a Juru
zachvátila zvrhlá posedlost
mají z toho noční můru
touží Anku připravit o poctivost
Po mši svaté v neděli
panímámy spěchají vařit obědy
pro pantáty až se vrátí z hospody
Po cestičce farské zahrady
dívka oděná v bílé říze
s vědrem ke studni kráčí
Kristus varovně křičí z kříže
Jura s Joskou ukrytí v křáčí
spřádají chlípné úklady
Přetáhnou Anně pytel přes hlavu
už se těší na její vnady
už se těší na prima zábavu
Vtáhnou holku do stodoly
z prozrazení mají obavu
Néée! Néée! To bolí!
Přes protesty a nářky
bratři poháněni chtíčem
svatyni farářovy kuchařky

vyloupí paklíčem
Jura s Joskou poměli se náramně
přemýšlí jak zamaskovat hanebný skutek
zneuctěná dívka leží na slámě
rozervaný má živůtek
Ať vina padne na faru
na hlavu faráře!
Stodolu olizují plameny požáru
Kristus křičí z oltáře
Z podlého zákeřného činu
mrazí a zebe
původce hnusného zločinu
blesk z čistého nebe
usmrtil za jejich vinu
Každý rok na místě
téhle krvavé tragédie
se zamodrá pomněnkami
spáleniště
zalévanými slzami
Panny Marie
V útrobách fary
zní poezie a kytary
Duch Anny žije!
Bůh ji povolal k sobě
její oči se na nás z nebe dívají
Jura s Joskou hnijí v hrobě
a trampové o tom mordu zpívají
Milí trapsavci ať se nikdo nediví
Tohle je pravda!
A příběh zaručeně pravdivý
Nic než svatá pravda!
Ještě zbývá dodat vhodně
tuhle baladu slyšel u ohně
T. Texis Miky

Miroslav Marusjak – Miky ***Voloďa*** „Všechno je to moje vina, pane komisař!"
Chlap, co seděl naproti mně přes stůl, trochu mimoděk usrkával kafe z automatu, a zdál se, být stále menší a menší. U dveří postávala malá drobná hnědovláska a mlčky žmoulala jakýsi podlouhlý zelený baťoh.
„Ale to mě přece nemohlo napadnout, že ten mail nebyl fór od někoho ze smečky. Zachraňte, prosím Vás, aspoň Pavlís... Máte na to přece ty svý programy!" Jeho myšlenky se rozkutálely po místní neútulné vyšetřovně jako právě roztrhlá šňůrka korálků. Posbírat je a navlíknout zpátky popořádku bude ještě piplačka. Letitá zkušenost mi říkala, že to chce jít na věc pěkně zvolna.
„Pane Frána, zkuste to od začátku. O jaký mail jde?" Zhluboka se nadechl, chvíli jakoby hledal začátek té přetržené nitě a pak pomalu začal vyprávět.

„Všechno začalo jedním mailem, který mi přišel někdy před Vánocema. Psal nějakej Voloďa, jo tak byl podepsanej, že se doslech o Zlatým Trapsavci a že ho zajímá, jak se dá získat. Poslal jsem mu pravidla soutěže a termín, do kdy má svá dílka poslat. Druhej mail přišel vzápětí, že děkuje, ale že by chtěl znát, kdo může získat čestnou cenu. Že určitě nějaké významné osobnosti už takové ocenění dostaly a kdesi cosi o tom, co se ztrácí v překladu. Pochopil jsem, že Vokoun s Akelou si Advent zpříjemňují malým kanadským žertíkem a odepsal jsem zpět v tom duchu. Milý mladý autore, Zlatého Trapsavce si musel vybojovat i sama slavná Tapi a pokud budou psavci schopni udržet tužku a porota mít, co porotovat, to tak i zůstane. S pozdravem a tak dále... Docela jsem se těšil na odpověď a věděl, že budu mít na slezině poroty, co vyprávět. Jenže odpověď nepřišla a za to po svátcích přišly jiné starosti a já celou tu mailovou šaškárnu vypustil z hlavy.
Začátkem března mi zavolala Draculea. To je holka, která se mnou shromažďuje došlé literární příspěvky a přeposílá je pak porotcům. Jestli jsem se už díval na došlou poštu? Dotahovali jsme v práci zrovna docela důležitej projekt, já ho měl plnou hlavu a tak jsem jen zahuhlal, že na grafomany si udělám čas až o víkendu a že do té doby snad nám schránku nezahltěj. Odvětila, že to se určitě nestane a ať se jí pak ozvu. V sobotu odpoledne jsem nažhavil počítač a duševně se připravil na tu haldu mailů došlých včas i po uzávěrce. Víte, oni mnozí píší na poslední chvíli a pak posílají ohromný ságy o tom, proč to nemohlo být včas. Někdy je to lepší čtení než samotná povídka, co hodí do soutěže. Jenže tentokrát to bylo jinak. Zela na mě prakticky prázdná schránka. Probrat se těmi pár maily byla otázka pár minut a já hned mačkal číslo na Draculeu. Ta mi vzala z plachet všechen optimismus. Neuložila žádné dílko a nepromazala pak poštu. Naopak mi potvrdila mé podezření, že nikdo z oldpsavců ani dalších plackožroutů neposlal ani řádku. Těch pár příspěvků bylo od mladých začínajících a jí zcela neznámých autorů.
Měl jsem celej večer o čem přemýšlet. Kanadskej žert takovýho rozsahu? Došla inspirace? Stávka, protože jsme na minulým ohni nadšeně hlásali, že je konečně plno mladejch autorů? Truc akce, protože jsem po Tonym převzal s Draculeou pořádání? Napadaly mě neuvěřitelné konstrukce, ale pořád mi nešlo na rozum proč, proč, proč?
Jsem člověk od přírody zvědavý, a tak jsem hned v neděli začal žhavit telefon a opatrně sondovat, co se děje. Většina mi mobil nezvedla. Připisoval jsem to pozdnímu návratu z víkendu, ale další dny to nebylo lepší. Už jsem začal brát – tůtůtů volaný účastník je nedostupný, zkuste to prosím později – za předem danou odpověď na mou snahu, když se na Tonyho čísle, po desátém cinknutí, ozval jeho majitel. Konečně, říkám si v duchu a chystám si smršť otázek. Nepustil mě však ani k jedné. „Mám se dobře, rodina taky," vychrlil v ostrém staccatu. „Jestli voláš kvůli Trapsavci, tak nestíhám. Dostal jsem úžasnou nabídku na sponzorování Puchejře, ale s podmínkou, že bude časák vycházet jako týdeník v nákladu 5000 kusů. Nestíhám, nestíhám. Ahoj." A zavěsil.
Po třech týdnech jsem si začal připadat jako operátor call centra. Buď mi telefon nikdo nezvedl, a když už zvedl, zavrčel, že neví, kde mu prací hlava stojí. Úžasná nabídka, stáž v cizině, nedalo se odmítnout, čau. Nebyl jsem z toho moudrej ani trochu. Navíc se začaly trousit divný zprávy. V Brně zmizely hned dvě autorky. Waki se nevrátila z nějaké prohlídky podzemí a o Tapi nikdo neslyšel od vánočního večírku zaměstnanců hradu, kam jim šla vyložit, co je čeká a nemine. Fenik se ztratil někde na služební cestě ve Švédsku, podezření na trolly se zatím nepotvrdilo. Velkýho Draka marně hledala jeho rodina po celé pražské zoo, naposled byl prý spatřen poblíž lvího výběhu.
Pak mi zbylo poslední jméno v seznamu, Pavlís. Jediná, která neposlala, protože si chtěla dát

rok pauzu a odjela se starat o jakousi pratetičku někam na dědinu, kde lišky dávají dobrou noc. Asi proto tomu běsnění utekla. Když se mi konečně podařilo jí dovolat, na nic jsem nečekal a dojel pro ni. A teď vás prosím, schovejte jí někam. Oheň je o víkendu a já mám strach, že se ho nedožije..."
Pyramida z klád korunovala rozlehlou louku, na kterou odněkud zpovzdálí doznívalhukot dálnice. U malého čmouďáčku mladý pár cosi klohnil v ešusu. Opodál postávala malá skupinka mužů a žen oděných více či méně do zeleného mundúru. Skotačící děti prohánělymíč a místní smečku psů. Na první pohled pohoda, jen pozorné oko letitého kriminalisty jasně četlo napětí z tváří zasvěcených.
Kolem šesté hodiny nad pasekou začala kroužit helikoptéra a z lesa se v soustředěném kruhu začali blížit muži sice také v zeleném, ale kalašnikov v ruce dával tušit, že na seznamu pozvaných nebudou. Hafran, tak se zde měl pan Frána oslovovat, se přitočil zezadu ke mně a sykl mi do ucha, jestli jsme to s tou ochranou trochu nepřepískli.
„Tihle nejsou od nás", stačil jsem mu ještě odpovědět, než vše přehlušilo přistávání černé helikoptéry vprostřed louky. Z nitra celkem svižně vyskočil menší podsaditý muž v maskáčích a blížil se nám v ústrety. Pomalu jsem začal rozlišovat rysy jeho obličeje. A pak mi to náhle docvaklo jak poslední díl skládačky. Voloďa. Po devátém danu v Taekwondu, Grammy a Oskaru, byl Trapsavec další na řadě. *(věnováno V. V. Putinovi, největšímu hrdinovi naší planety)* **Pavlína Plchová – Bublina**